

Sandra Berg

Dubbele bodem

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Proloog

Nog niet eens zo lang geleden had Astrid zich afgevraagd of het ooit zou wennen; de fietstocht over de lange grindweg in het bos en het zandpad totdat ze het huisje van Alan bij het kleine meer Barnasjön bereikte.

Misschien had Nils, haar ex, die twijfel bij haar gezaaid.

Nu besepte ze dat ze het eigenlijk best een prettige fietstocht vond. Het scheelde natuurlijk dat ze nauwelijks een winter hadden gehad. De paar weken extreme kou met ijzige wind waren best pittig geweest, maar er had nauwelijks sneeuw gelegen en het huisje van Alan was steeds goed bereikbaar gebleven. Zelfs voor haar.

Nu, eind maart, leek het voorjaar al zijn intrede te doen. Acht graden en bewolkt, maar geen wind. Vogels lieten zich niet onbetuigd en zongen de seizoensverandering toe. Het rook zelfs al groen. Nog even en dan kwamen de kraanvogels en ganzen weer in goed geordende formaties massaal het land binnen. Het ultieme teken dat de winter achter hen lag.

Ze nam het bospad linksaf. Nog even en dan zou ze het kleine optrekje van Alan zien, dicht bij

het meertje, enigszins verscholen in het groen.

Een *tiny house*, zo had Alan zijn minihuis genoemd. Er scheen een hele *tiny house movement* te bestaan met mensen als Alan, die weigerden banken te sponsoren door leningen af te sluiten voor grotere woningen.

Astrid had wel een hypotheek op haar eigen zeer bescheiden blokhutachtige huis, zij het een kleine hypotheek. Meer dan dat kon ze ook niet betalen met haar loontje van de ICA. Geen enkele supermarkt bood een riant salaris. Al helemaal niet als je parttime werkte. Maar Astrid had het naar haar zin bij de ICA in Forsheda. Er heerste een gezellige werksfeer en er was altijd tijd voor een praatje met de klanten.

Toen ze haar bescheiden *timmerstuga* betrok, een halfjaar geleden, had ze het klein gevonden. Misschien wel door Nils en de opmerking die hij daarover had gemaakt. Maar in vergelijking met het huisje van Alan was haar huis bijna een riantte villa.

Ze begreep Alan. In tegenstelling tot Nils. In tegenstelling tot iedereen in het dorp, nam ze aan. Maar de mensen in het dorp kenden Alan niet zoals zij hem kende, vooral omdat ze niet de moeite namen om hem te leren kennen.

Ze zagen een slungel met lang haar en bescheiden snor en baardje, gekleed in versleten jeans en oude shirts, die vrijwillig zonder luxe in een soort speelhuis woonde en soms een te grote mond had tegenover mensen die in hoog aanzien stonden. Ze zagen niet de jongen die hij werkelijk was. Astrid betwijfelde zelfs of Nils de jongen zag die Alan werkelijk was.

Ze was inmiddels linksaf gegaan, het zandpad op, en bereikte nu Barnasjön. Ze zag nu ook de groene planken van Alans huis tussen de gewassen glinsteren.

Ze fietste het hobbelige pad rechts van haar op en glimlachte. Wat voor soort thee zou hij nu weer aanbieden? Bij hem was dat altijd een verrassing. Hij verzong altijd weer iets nieuws. Misschien had hij ook weer die rare koekjes gebakken. Het meel daarvoor maakte hij van noten, meende ze. Maar ze wist het niet precies.

De deur van het huisje ging dit keer niet meteen open toen ze haar fiets tegen de gevel zette. Hij was natuurlijk weer aan het werk. Dan zag of hoorde hij niets.

Ze strekte haar rug, haalde diep adem en liet haar blik door de omgeving glijden. Het rimpelloze meer straalde een immense rust uit. Een

scheve houten stoel stond half in het water en op het piepkleine eilandje wachtte Alans oude bankje met het verlenen van zijn dienst totdat het weer zich daarvoor leende. Rode mos verspreidde zich over de bodem als roestvlekken. Nog even en dan zouden de kleine, ronde zonedauwplantjes de kopjes weer opsteken, de bomen en struiken in de knop komen en zou er fris groen opduiken om de wereld bij het meer weer tot leven te brengen.

Alan bereidde vast en zeker zijn tuin alweer voor op een nieuw seizoen. Zouden zijn bijen de winter hebben overleefd en voor een nieuwe honingrijke zomer zorgen?

Astrid liep naar het kleine huisje – het had werkelijk een speelhuis voor kinderen kunnen zijn – klopte aan en opende meteen daarna zelf de deur. Alan verwachtte haar immers.

Het eerste wat haar opviel, was de kou. Het was in het kleine huis kouder dan buiten. Alan zat niet aan de kleine klaptafel, die was bevestigd aan de multifunctionele zelfgebouwde kast die aan de ene kant ruimte bood voor boeken en administratiemateriaal en aan de andere kant de voorraadkast was voor de keuken. De laptop stond opengeklapt op tafel en de oude stoel bij

het tafeltje was achteruitgeschoven, alsof Alan net was opgestaan.

Het bed – dat tevens dienstdeed als bank – was onopgemaakt.

‘Alan?’ Terwijl ze zijn naam noemde, liep ze verder naar binnen. Ze liep door de opening tussen de kast met klaptafel en de zogenoemde *rocket stove* – een zelfgemaakte kachel die door zijn ingenieuze bouw niet alleen de ruimte verwarmde, maar ook als fornuis diende en voor warm water in de douche zorgde – naar het keukenblok.

Ze wist natuurlijk dat hij daar niet stond. Het was onmogelijk om iemand over het hoofd te zien in deze kleine ruimte. Maar Alan kon natuurlijk wél in de daarachter gelegen douche of op het toilet zijn.

Ze hoorde echter helemaal niets; geen enkel geluid. Alsof ze in een vacuüm was beland.

In de *rocket stove* brandde geen vuur. Hij voelde koud aan. Op het aanrecht stond een lege koffiemok en een kom met de resten van een of andere brij of pap.

Was hij vergeten dat ze zou komen vandaag? Hij was soms wat verstrooid, maar hij was nog nooit een afspraak met haar vergeten.

Ze keek door het raam boven het keukenblok naar buiten. Alan was duidelijk in de weer geweest met de bouw van de serre waar hij al zo lang zijn zinnen op had gezet. Er lagen oude planken die hij ongetwijfeld ergens gratis op de kop had getikt en hij had al een deel van een frame in elkaar getimmerd.

Nils zou waarschijnlijk meewarig zijn hoofd schudden als hij het zag. Alan was lang niet zo secuur als Nils, en waarschijnlijk ook niet zo handig.

Maar het was niet erg waarschijnlijk dat Nils hier ooit zou komen. Dat zou tenminste niets voor hem zijn. Het was een gedachte die haar onverwacht woedend maakte.

Ze liep weer de kleine woning uit, om het houten gebouwtje heen, naar de tuin achter het huis. Ze zag nu dat Alan in de tuin had gerommeld; hij had voorbereidingen getroffen voor het inzaaien in het voorjaar. Hij had zelfs met wat strobalen en oude ramen een koude kasbak gemaakt. De bedrijvigheid was duidelijk zichtbaar, maar toch leek de tuin volkomen verlaten. Alsof hij zomaar, van het ene moment op het andere, midden in zijn werkzaamheden was verdwenen.

Ze huiverde bij die gedachte. Een vervelend gevoel becroop haar als een kleverig insect en liet haar maag samentrekken. Ze kreeg een bittere smaak in haar mond.

Maak je niet druk, zei ze tegen zichzelf. Je fantasie gaat weer met je op de loop.

Ze riep zijn naam opnieuw. Meerdere keren, steeds luider. Haar stem werd hoog en schrill. Maar er kwam geen antwoord.

Hij is het gewoon vergeten, dacht ze. Niets aan de hand. Hij struint ergens door de bossen met zijn fototoestel en is het vergeten.

Ze kon zichzelf niet overtuigen. Bezorgdheid nestelde zich in haar hele wezen.

Besluiteloos liep ze weer naar de voorkant van het gebouwtje. Een grijze kat rende haar miauwend tegemoet en streek langs haar benen. De miezerige staart kriebelde haar kuiten.

Ze keek naar beneden, naar het onooglijke beestje met die rare roze neus.

‘Willy,’ zei ze. ‘Waar is je baasje?’

Het beest miauwde hees als antwoord en bleef langs haar benen strijken.

‘Honger?’ vroeg ze. Ze liep weer naar binnen, op de voet gevolgd door de kat.

In de koelkast vond ze een geopend blikje

voer. Willy liet luidruchtig weten dat hij verging van de honger en dat het onderhand tijd werd dat iemand voor hem zorgde. Het beest had nu eenmaal altijd honger en overdreef graag als hij dat duidelijk maakte.

Astrid schepte wat vlees op een bordje en zette het op de grond. De kat begon onmiddellijk te eten.

Astrid zette het blikje weer terug in de koelkast en bleef weifelend staan. Moest ze hier wachten? Moest ze een briefje schrijven en naar huis gaan?

Ze kon hem bellen...

Ze viste haar gsm uit haar zak en toetste zijn nummer in. Haar hand trilde een beetje. 'Idioot die je bent,' mompelde ze tegen zichzelf.

Vrijwel onmiddellijk hoorde ze de gitaarsolo die Alan als beltoon gebruikte. Ze liep naar het bed en vond zijn telefoon tussen de lakens. Haar maag kneep opnieuw samen, dit keer zo heftig dat ze bijna kokhalsde.

'Doe niet zo idioot,' beet ze zichzelf boos toe. Alan vergat de helft van de tijd dat ding mee te nemen als hij ergens heen ging. Soms zelfs expres, omdat hij niet altijd bereikbaar wilde zijn. Niets aan de hand.

Opnieuw mislukte haar poging om zichzelf te overtuigen jammerlijk.

Twintig minuten liep ze besluiteloos rond in het huisje en in de tuin, totdat ze uiteindelijk toch maar een briefje achterliet, de fiets pakte en wegfietste. Ze keek nog minstens drie keer om voordat het huis aan haar zicht werd onttrokken.

Ze zag niemand.

2

Astrid kon zich niet herinneren dat een werkdag ooit eerder zo lang had geduurd.

Het was kwart over acht toen ze haar eigen woning binnenliep, het gezeur van haar eigen kat om eten negeerde en meteen haar gsm weer tevoorschijn haalde om Alan te bellen.

Ze had op haar werk minstens vijf keer eerder geprobeerd om hem te bellen, maar hij had de telefoon steeds niet aangenomen. Iedere keer had ze zichzelf voorgehouden dat hij wellicht in het bos rondstruinde of naar een of andere bijeenkomst was gegaan en hun afspraak gewoon was vergeten, maar de onrust was evengoed toe-